

Carles Font i la bellesa del minimalisme

Xavier Aliaga 13 set. 2024

El pianista Carles Font i Turon (Girona, 1989), músic de formació clàssica, pertanyent a una nissaga de músics, ha publicat recentment 'Moviment estàtic' (Autoedició), un àlbum amb una desena de peces originals, paisatges sonors que comparteixen el mateix fons minimalista i de recerca de la bellesa i la delicadesa. Un disc que confronta l'oïent a un piano sense additaments ni trucs de producció per tal d'anar desfullant les capes.

El currículum de **Carles Font i Turon** no dona pistes generoses sobre el disc. Llicenciat en interpretació de música clàssica i contemporània en l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), després d'un llarg procés formatiu que comença amb només quatre anys, el gironí amplia estudis a Sant Petersburg, amb **Nina N. Seriogina**, i completa la formació de nou a Catalunya amb **Denis Lossev**. En l'actualitat, compagina la docència en diverses institucions amb un projecte de fusió flamenca, **Con-fusion Project**, amb el qual ha fet diverses actuacions. Alhora, en el seu vessant de concertista de piano construeix les actuacions sobre repertori clàssic.

Moviment estàtic, pel contrari, és un àlbum de piano en clau de música contemporània que es diferencia d'unes altres propostes pianístiques a casa nostra, com ara les de **Clara Peya** o **Carles Viarnès**, en la nuesa de la presentació, en una producció mínima, sense acompanyament vocal o instrumental. Un enregistrament de **Marc Piña** mesclat i masteritzat per **Manel Pedrós**, gairebé sense efectes ni trucs d'estudi, que enfronta en solitud **Carles Font** i el seu piano amb els oients.

Un àlbum així és un repte, hi ha el perill de caure en el monocromatisme. Conscient d'això, segurament, Font planteja una desena de talls amb una durada d'estàndards pop que no supera els tres minuts i mig, sense grans desenvolupaments. Fins i tot així no és senzill sostenir l'atenció de l'oient amb aquella economia d'elements i amb una proposta sense efectismes, que tira de subtilesa. Sortosament, el pianista aconsegueix quasi en tot moment que les peces conserven l'equilibri necessari.

“Absence” és un tema de línies clares, bonic i evocatiu, com ens anuncia el títol. El primer dels talls de “moviment estàtic” a què fa referència la denominació de l'àlbum, una composició reposada que encara permet ser ralentitzada al final, subratllant l'esperit calm i subtil de la proposta. En “Cradle” (bressol), hi ha unes altres dinàmiques, cims i valls entre bellíssims acords, molt cinematogràfics, en el que és segurament una de les millors composicions del disc.

En “Crepuscle” trobem un tall vivaç i prísti que contrasta amb el títol, perquè sembla una música d'albada, concebuda per arrancar el dia. Però en aquesta tensió simbòlica rau la gràcia d'una composició que passa en un sospir. “Fum”, mentrestant, recupera inicialment el to reposat i solemne abans d'uns ben trobats canvis de tempo que ens transporten hàbilment entre diferents atmosferes.

La breu “Riota d'àngel” és un altre dels moments àlgids, un tall que navega entre la solemnitat i una mena de serenor agitada. Una peça tan breu com esfèrica. Amb “Colored rain”, un títol ben sinestèsic, tornem al recer, amb una peça no massa cridanera però que va guanyant gruix i pes en la mesura que anem escoltant-la.

La coberta del disc. L'artwork és de Júlia Olivé.

“Retorn”, en canvi, entra com ganivet en mantega, tema de pujades i baixades, novament, que juga també amb les pauses i els canvis de tempo. I que es beneficia unes melodies que transmeten fragilitat i gracilitat alhora. Una altre encert. A continuació, “Neguit” ens proporciona el to dens i obscur anunciat en el títol, el tall amb les línies de piano més fosques i, alhora, més creatives. Un tema que juga al misteri amb molta personalitat.

En el tram final, “Who knows” juga amb les pauses amb habilitat però acaba resultant reiteratiu en relació amb el conjunt. “La marxa de Guilgameix”, que podria fer referència a un mític rei sumeri, és un tema contingut, que no desplega l'èpica suggerida en el títol. Tampoc no cal: es tracta d'un tall que va creixent, entre arranjaments que

remeten subtilment a un cert orientalisme, fins un gir enèrgic i cridaner que deriva en un final en què el tema va apagant-se a poc a poc.

Una manera excel·lent de tancar un disc valent per la confiança en la senzillesa i en el valor de les composicions. En la bellesa que se'n deriva d'aquesta aposta minimal.

Xavier Aliaga

Periodista i escriptor. Nascut a Madrid, el 1970 i criat a Xàtiva. Ha col·laborat en diverses etapes amb el diari El País i en el suplement cultural Quadern. Ha fet guions de televisió, comunicació cultural i ha participat en diverses tertúlies de ràdio i televisió. Ha estat cap de Cultura del setmanari El Temps. I actualment forma part del planter d'El Temps de les Arts. Ha publicat set novel·les i una novel·la breu, amb les quals ha guanyat premis com l'Andròmina, el Joanot Martorell i el Pin i Soler. Ha estat guanyador en tres ocasions del Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians a obra publicada. Amb 'Ja estem morts, amor', va quedar finalista del Premi Finestres i del Premi Llibreter. El seu darrer llibre, el thriller 'Això no és un western', va ser finalista del Festival València Negra. Membre del Consell Valencià de Cultura i del Consell Assessor de l'IVAM.